

СКОПСКИЯТЪ ФИОРДЪ *)

На насъ, които не умѣемъ да рисуваме, а знаемъ само да се възхищаваме отъ хубавото, не остава друго, освенъ да се качимъ на лодкитѣ и да се втурнемъ навътре по тоя нашенски фиордъ. Дълъгъ седемъ километра, той почти по цѣлото си протежение билъ единъ и сщъ. Еднакво тихъ съ отвесни, тукъ-таме залесени, скали и еднакво дълбокъ. Еднакво изпълва водата и леглото си, безъ да оставя нѣкжде нито едно зрънце пѣськъ по брѣга.

Лодкитѣ се плъзгатъ по гладката повърхностъ, прилична на разтопенъ седефъ, ржцетѣ бъркатъ въ зеленикавата вода, а главитѣ се извиватъ къмъ височинитѣ. Но сега тѣхнитѣ върхове не се виждатъ. Надъ насъ се протѣга само ивица синьо безметежно небе и ни кара да тръпнемъ отъ радостъ и удоволствие за така спокойната си разходка между две бездни. Отъ другата лодка се подхващатъ пѣсни. Гласоветѣ се блъскаятъ между стѣсненитѣ брѣгове и потъватъ въ шума на водопада. Но ние бързаме все по-нагоре. Неволно ни обхваща желание да достигнемъ до края на фиорда. Въ тая тишина и кротостъ на водата наистина може да се плава ненаситно дори и съ лодка като нашата, безъ кормило и заприличала на селска диканя. Да се гребе и само съ едно гребло отъ гребецъ като полковника, който пръвъ пжтъ, може би, хваща весло въ ржцетѣ си. Отвреме-навреме му помага съ дълга върлина Чкатровъ. По невидима пжтека на брѣга се провиратъ между храститѣ двама приятели на Чкатрова и ни поздравяватъ съ смѣлото пжтешествие. Подъ краката имъ се откѣртватъ камъни и цамбуркватъ въ водата. Малкитѣ кржгове пълзятъ бавно и се разпрѣсватъ до лодката ни. И пакъ гладката повърхностъ на зеленото огледало почва да отразява ликоветѣ ни, сега малко продълговати и по-изправени.

Турцитѣ иматъ една поговорка, споредъ която, на хубавото насита нѣма. Неволно се убеждаваме въ нейната необорима правота и решаваме да се върнемъ назадъ. Ала очитѣ още не искатъ да се откъснатъ отъ тия прелести около насъ и надъ насъ. Пакъ ли тая твърда земя съ своя прахулякъ и съ бензиновата миризма на автомобилитѣ?

Ужъ малко плавахме•срещу течението, пжкъ минало часъ и половина. Толкова бързо лети времето тамъ, гдето бавно тече водата и гдето е безметежна душата. Войницитѣ сж се събрали около своята каравана и лакомо сѣрбатъ. Тѣ, щомъ съпикасватъ офицеритѣ, оставатъ лъжицитѣ си и бързатъ да се строятъ за поздравъ.

Стилиянъ Чилингировъ

*) Изъ книгата му „Презъ Македония“.